

Եղիշե Չարենց

Արևի ոսկին ինչո՞ւ է փակում

Արևի ոսկին ինչո՞ւ է փակում
Մեր աչքերը թաց
Երբ՝ կապույտ երազն արթնացած հոգում՝
Նայում ենք հանկարծ:

Երբ բաց ենք անում աչքերս՝ կապույտ,
Աստղային նիրհից,
Որ տեսնենք ոսկու ծիծաղը՝ անփույթ
Հղացած հրից:

Ինչո՞ւ է խոցում, ասեղի նման,
Ոսկին արևի
Մենավոր ժամին վերջի՛ն տրտմության՝
Վերջի՛ն բարևի...